

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 18C/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719205995
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Janette Nôtová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2020:6719205995.6

Medzitýmny rozsudok

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou Mgr. Janette Nôtovou, v právnej veci žalobcu: P. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX, XXX XX L., občan SR, právne zastúpený: JUDr. Ján Krnáč, advokát so sídlom Nám. SNP 70/36, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Generali Poistovňa, a. s., IČO: 35 709 332, so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava - Lamač, právne zastúpený: JUDr. Gabriela Reichová, advokátka, IČO: 42 071 135, Pavla Mudroňa 26, 036 01 Martin, o náhradu straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti, takto

rozhodol:

I/ Nárok žalobcu na náhradu straty na zárobku počas PN za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018 voči žalovanému je d a n ý , pričom výška nároku žalobcu sa posúdi podľa zákonnej úpravy ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 12. 2019.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal na tunajšom súde elektronicky dňa 06. 12. 2019 žalobu, v ktorej sa domáhal náhrady straty na zárobku počas PN za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca dňa 07. 12. 2017 utrpel ťažké a závažné poškodenie zdravia v súvislosti s dopravnou nehodou, ktoré bolo riešené operačne s niekoľko mesačnou dobou PN. Došlo u neho k závažnému poškodeniu zdravia so zanechaním trvalých následkov. Vinníkom dopravnej nehody bol P. Š. a bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví v súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a to rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 17. 07. 2018 sp. zn. 4T/56/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 5To/139/2018 zo dňa 15. 01. 2019. Prevádzkovateľ motorového vozidla, ktoré viedol vinník mal pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uzavreté tzv. povinné zmluvné poistenie so žalovanou poisťovacou spoločnosťou. Žalovanému bola škodová udalosť oznámená a zaevidovaná, vzťahuje sa k Poistnej zmluve č. 2405294915 a udalosť je vedená pod č. 6401038963. Žalobca ďalej poukázal na právnu úpravu svojho nároku v zmysle Občianskeho zákonníka platnú v čase škodovej udalosti, ktorá však bola rozhodnutím Ústavného súdu SR dňa 10. 10. 2018 vyhlásená za nesúladnú s Ústavou SR. Uvedené rozhodnutie bolo vydané na základe návrhu Okresného súdu Košice I a Ústavný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že uvedená právna úprava predstavuje redukované odškodnenie, ktoré popiera princíp náhrady skutočnej majetkovej ujmy poškodeného. Poškodenému subjektu, ktorému vznikla škoda na zdraví a s tým súvisiaca strata na zárobku počas PN neumožňuje domôcť sa náhrady škody v takom rozsahu, v akom mu skutočne vznikla. Podľa ustanovenia účinného do 31. 07. 2004, náhrada za stratu na zárobku počas PN poškodeného tvorila rozdiel medzi jeho priemerným zárobkom pred poškodením a nemocenským. Poškodený si tak uplatnil nárok na stratu na zárobku počas PN, ktorá trvala od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018, t. j. celkom 363 kalendárnych dní. Náhrada príjmu od 01. do 10. dňa bola poškodenému vyplatená zamestnávateľom v celkovej výške 116,95 €. Poškodený predložil Potvrdenie o strate na zárobku počas PN vyplnené svojim zamestnávateľom, ktoré však nebolo aktuálne a kompatibilné s označeným nálezom Ústavného súdu. Vzhľadom na to žalobca v priebehu súdneho procesu svoj nárok dodatočne upresní.

2. Žaloba spolu s uznesením súdu z 10. 12. 2019, v ktorom bol žalovaný vyzvaný na vyjadrenie k žalobe, bola žalovanému doručená elektronicky dňa 16. 12. 2019. Žalovaný žiadal nárok uplatnený žalobcom ako nepreukázaný zamietnuť. V písomnom vyjadrení poukázal na to, že žalobca nevyčíslil uplatnený nárok a žalovaný má zato, že žalobca nesplnil svoju povinnosť, keď neuviedol všetky relevantné skutočnosti, o ktoré opiera svoj nárok, pretože zo žaloby predovšetkým nevyplýva výška uplatneného peňažného nároku a v tej súvislosti ani konkrétny spôsob, akým žalobca uplatnený nárok v zmysle relevantnej právnej úpravy vyčíslil. Bez uvedenia týchto skutkových tvrdení žalovaný nevie k uplatnenému nároku zaujať riadne stanovisko. K základu tvrdeného nároku žalovaný uviedol, že od 01. 12. 2019 bolo novelizované ustanovenie § 446 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa prechodných ustanovení sa týmto ustanovením spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01. 12. 2019 s výnimkou vzniku týchto právnych vzťahov a vzniku nárokov z týchto právnych vzťahov, ktoré sa posudzujú podľa zákona v znení účinnom do 30. 11. 2011. Od vyhlásenia dotknutého nálezu Ústavného súdu SR č. 25/2019 stratilo ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka od 31. 01. 2019 svoju účinnosť a počas prechodného obdobia od 31. 01. 2019 do 30. 11. 2019 sa na označené právne vzťahy vzťahovalo ustanovenie § 853 ods.1 Občianskeho zákonníka. Žalobca svoj nárok na náhradu straty na zárobku uplatňuje za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018, t. j. jeho nárok vznikol pred 01. 12. 2019 ako aj pred zverejnením dotknutého nálezu Ústavného súdu SR v zbierke zákonov. Účinky nálezu ÚS SR o nesúlade právneho predpisu s Ústavou vznikajú do budúca a nie spätne (3US 24/2006), opačný prístup by bol v rozpore s princípom právnej istoty a zákazu retroaktivity. Ďalej žalovaný namietol, že žalobca k žalobe pripojil jediný listinný doklad a to potvrdenie svojho zamestnávateľa o strate na zárobku počas PN, ktoré však sám označil za neaktuálne a nekompatibilné s rozhodnutím Ústavného súdu. Z uvedeného dokladu vyplýva len rozsah náhrad príjmu poskytnutých mu zamestnávateľom počas prvých 10-tich dní PN, avšak na strane žalobcu je potrebné zohľadniť všetky prijaté plnenia titulom náhrady príjmu vrátane dávok nemocenského, poskytovaných sociálnou poisťovňou. Žalobca si tento nárok pred podaním žaloby na súd neuplatnil u žalovaného a doposiaľ ho ani riadne nepreukázal. Bez bližšej špecifikácie nároku a predloženia relevantných dokladov žalovaný tento nárok nevie prešetriť, ani zaujať k nemu stanovisko.

3. Uznesením súdu z 13. 02. 2020 bol žalobca vyzvaný na doplnenie žaloby a to najmä skutkové okolnosti, aké náhrady boli žalobcovi poskytované z uplatneného dôvodu v žalovanom období, skutkové okolnosti, akú konkrétnu náhradu straty na zárobku žiada, prípadne postup jej vyčíslenia, ako aj skutočnosti, ktoré mu bránia špecifikovať a zdokladovať uplatnený nárok a teda aj presné znenie navrhovaného žalobného návrhu, tak aby bol výrok rozhodnutia riadny, určitý, zrozumiteľný a vykonateľný. Žalobca elektronickým podaním doručené súdu dňa 02. 03. 2020 doplnil žalobu a zároveň s vyjadril k vyjadreniu žalovaného. Žalobca uviedol, že z genézy právnej úpravy ustanovenia § 446 OZ vyplýva, že do 31. 07. 2004 mal poškodený nárok na náhradu za stratu príjmu počas PN vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom pred poškodením a dávkami nemocenského, vyplatenými v dôsledku PN. Poškodený nebol podstatným spôsobom ukrátený na svojom zárobku, pretože výška náhrady spolu s vyplateným plnením z nemocenského poistenia boli v zásade vo výške priemerného zárobku. Túto právnu úpravu možno považovať za spravodlivú, keďže poškodený mal nárok aj za dobu PN na sumu vo výške, ktorú by za normálnych okolností získal v danej dobe ako svoj zárobok. Nadväzujúca právna úprava od 01. 08. 2004 bola výrazne nespravodlivá a ústavne nekompatibilná, pretože poškodený, ktorému bola spôsobená ujma na zdraví, v dôsledku ktorej bol PN, nemal nárok na zárobok, ktorý by za normálnych okolností dosahoval. Ústavnoprávna podstata náhrady majetkovej ujmy ako dôsledok deliktuálneho správania vo sfére občianskeho práva v zmysle názoru ÚS SR spočíva v požiadavke, aby znehodnotenie majetku spôsobené protiprávnym konaním zaväzovalo škodcu na také plnenie, ktoré bude viesť v maximálnej možnej miere k eliminácii negatívnych majetkových dôsledkov spôsobených poškodenému. V náleze ÚS SR, na ktorý žalobca poukazoval, súd podrobil prieskumu inštitút zakotvený v § 446 OZ a následne vyslovil protiústavnosť ustanovenia § 446 OZ v znení účinnom od 01. 08. 2004. V reakcii na to zákonodarcu zákonom č. 394/2019 s účinnosťou od 01. 12. 2019 zakomponoval do Občianskeho zákonníka ustanovenie § 446 v znení, kedy náhrada straty na zárobku počas PN poškodeného sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená v dôsledku choroby alebo úrazu podľa osobitných právnych predpisov. Podľa § 879w Občianskeho zákonníka, ustanoveniami § 446 (a iné) sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01. 12. 2019; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z nich sa posudzujú podľa zákona v znení účinnom do 30. 11. 2019. Vzhľadom na časové súvislosti posudzovaného nároku žalobcu (za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018), jeho nárok by mal byť posudzovaný a ustálený podľa ustanovenia

§ 446 Občianskeho zákonníka účinného do 31. 07. 2004, t. j. ako rozdiel medzi jeho priemerným zárobkom pred poškodením a nemocenským. Tento názor žalobca opiera o judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, kde Ústavný súd k otázke hmotnoprávnych účinkov nálezu zaujal zjednocujúce stanovisko v uznesení sp. zn. Plz.US1/2006 z 11. 10. 2006. Vyslovil pri tom právny názor: „V danej veci ide o kolíziu medzi princípom zachovávanía ústavnosti na jednej strane a princípom právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú súčasťou právneho štátu podľa článku 1 ods.1 Ústavy. Princíp zachovávanía ústavnosti sa realizuje v tomto prípade rozhodovaním Ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 Ústavy. Princíp právnej istoty a prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia Ústavného súdu) a jednak na právoplatných rozhodnutiach orgánov verejnej moci vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru Ústavného súdu, prednosť treba dať jednoznačne princípu ústavnosti a to za súčasného spolupôsobenia určitých bŕzd daných princípom právnej istoty.“ Vychádzajúc z toho vyzneli aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/82/2017, sp. zn. 1Obdo/8/2006 zo dňa 22. 01. 2008, v zmysle ktorých hmotnoprávne účinky nálezu Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou treba vykladať tak, že platia ex tunc, t. j. od začiatku a to tak vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu v zbierke zákonov ako aj vo veciach právoplatne neskončených v momente jeho uverejnenia v zbierke zákonov. Ustanovenie zákona, ktoré bolo nálezom Ústavného súdu vyhlásené za nesúladné s ústavou, stráca po márnom uplynutí lehoty podľa článku 125 ods.3, tretia veta Ústavy platnosť ex tunc, t. j. bolo anulované od počiatku. Na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Ak súd rozhoduje v čase, keď už ustanovenie zákona nesúladného s Ústavou nie je účinné a platné, t. j. nie je už súčasťou právneho poriadku SR, nemôže na daný prípad takéto ustanovenie zákona sa aplikovať a to bez ohľadu na to, že v čase, keď nárok vznikol, bolo toto ustanovenie platné a účinné. V takom prípade treba na vec aplikovať právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením (§ 41a ods.3 zákona č. 318/1993 Z. z.). K doplneniu žaloby žalobca uviedol, že dňa 07. 12. 2017 utrpel úraz, v dôsledku ktorého sú jeho schopnosti a možnosti značne limitované a to aj schopnosť náležite zabezpečiť údaje a doklady potrebné k uplatneniu svojho nároku. Napriek tomu sa žalobca obrátil na svojho zamestnávateľa s požiadavkou o poskytnutie údajov a dokladov k priemernému zárobku žalobcu v rozhodnom období, ktoré mu však zamestnávateľ zatiaľ neposkytol. Žalobca uviedol, že počas trvania PN od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018 mu boli vyplatené nemocenské dávky v celkovej výške 4.936,40 €, čo doložil potvrdením sociálnej poisťovne. Žalobca preto požiadal o poskytnutie (predĺženie) lehoty potrebnej na preukázanie a uplatnenie skutočností, na ktoré ho súd vyzval s tým, že po ich zadovážení žalobca ustáli výšku svojho nároku, prípadne požiada konajúci súd o nariadenie znaleckého dokazovania.

4. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému, ktorý v nadväznosti na to elektronickým podaním uviedol, že žalobcov nárok vznikol najneskôr ku dňu 05. 12. 2018, t. j. v období, keď v zmysle ustanovenia § 446 OZ v znení účinnom do 30. 01. 2019 sa náhrada straty na zárobku posudzovala a určovala rovnako ako úrazový príplatok, ev. úrazová renta v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Žalobca poukázal na rozhodnutie 3US 24/2006, v zmysle ktorého právny predpis, ktorého nesúlad s Ústavou vyslovil Ústavný súd, stráca účinnosť dňom vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov. Pri výklade § 41 ods.2 Zákona o Ústavnom súde SR a článku 125 Ústavy SR, dospel súd k záveru, že účinky nálezu Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou vznikajú do budúca - ex nunc, nie spätne. Teda nález Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov nemá účinky do minulosti - ex tunc. V danom prípade by išlo o nedovolenú retroaktivitu. Toto rozhodnutie bolo potvrdené aj zo strany Európskeho súdu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 6Obdo/11/2009 zo dňa 27. 04. 2009). Tento záver Ústavného súdu plne korešponduje so všeobecným princípom zákazu retroaktivity právnych noriem ako významná demokratická záruka ochrany práv občanov a právnej istoty (PL.US 16/95) a odôvodnením, že ten, kto konal v dôvere v platný a účinný právny predpis, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (PL.US 36/95). Žalovaný uvádza, že účinky nálezu ÚS SR sp. zn. PL.US 10/2016 z 10. 10. 2018 by mali byť záväzné len do budúca. Právny vzťah medzi škodcom, resp. poisťovateľom zodpovednosti za škodu a poškodeným je súkromnoprávny vzťah pôsobiaci výlučne v horizontálnej rovine. Priznaním účinkov nálezu Ústavného súdu ex tunc by došlo k narušeniu princípu právnej istoty, ktorého súčasťou je aj zákaz retroaktivity vo vzťahu k subjektu súkromného práva, ktorým žalovaný nepochybne je. Takýto spätný účinok právnej normy by mal byť prípustný len výnimočne, najmä vtedy, ak ide o vzťahy medzi štátom a fyzickou alebo právnickou osobou, t. j. v rovine vertikálnej, ktorého účastníkom nie je žiadna iná osoba, ktorej práva alebo záujmy by mohli byť takýmto postupom dotknuté. Žalovaný poukázal komparatívne aj na právnu úpravu v ČR, kde nálezy Ústavného súdu ČR sú poňaté ako konštitutívne právne akty majúce v zásade účinky ex nunc. Ústavnému súdu totiž prislúcha postavenie tzv. negatívneho normotvorcu,

preto v súlade s princípom právnej istoty a zákazu retroaktivity, neruší právne predpisy späť, ale len od vyhlásenia svojho nálezu. V tejto súvislosti Ústavný súd ČR judikoval, že súčasťou zásady právneho štátu podľa článku 1 ods.1 Ústavy ČR je aj princíp právnej istoty, ktorej komponenty tvorí zásada ochrany dôvery v zákon, ako aj zásada zákazu retroaktivity, a že zrušenie zákona podľa článku 87 ods.1 písm. a/ Ústavy ČR nespôsobuje jeho spätné zrušenie. Účinky nálezu ex tunc možno v zmysle judikatúry ÚS ČR pripustiť len výnimočne, keď sú ako „ultima ratio“ nevyhnutné k ochrane ústavnosti, a keď nimi nedôjde k neproporciálnemu zásahu do právnej istoty a to najmä vtedy, keď derogovaná protiústavná norma upravuje vzťah medzi orgánom verejnej moci a nositeľom základných práv a slobôd a zároveň je derogácia je v prospech nositeľa základných práv a slobôd. Žalovaný poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 394/2019 Z. z., v zmysle ktorej počas prechodného obdobia od 31. 01. 2019 do 30. 11. 2019 sa má náhrada za stratu na zárobku počas PN určovať podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody, ktoré sú analogicky obsahom aj účelom najbližšie chýbajúcej právnej úpravy. Možnosť použitia právnej analógie umožňuje § 853 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené, ani týmto, ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Žalovaný tak zotrval na svojej argumentácii, ako aj na tvrdení, že zo žaloby ani doplnujúceho vyjadrenia nevyplýva výška uplatneného nároku, ani spôsob akým žalobca svoj nárok vyčísľuje.

5. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu a tento elektronickým podaním doručené súdu 22. 04. 2020 doplnil žalobu a právnu argumentáciu. Poukázal na to, že v zmysle nálezu ÚS SR sp. zn. 2US 40/2006 Ústavný súd realizuje výklad ustanovení Zákona o Ústavnom súde. Jedná sa o výklad aj tých ustanovení, z ktorých možno vyvodit' právne účinky nálezov Ústavného súdu, vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach. Pre označené ustanovenia Zákona o Ústavnom súde je charakteristické vzájomné pôsobenie princípu ochrany a zachovania ústavnosti na jednej strane a princípu právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú neoddeliteľnou súčasťou princípu právneho štátu vyjadreného v článku 1, odsek 1, prvej vety Ústavy. Princíp ochrany a zachovania ústavnosti sa realizuje samotným rozhodovaním Ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 Ústavy a jeho následnými právnymi účinkami na rozhodovanie súdov alebo iných orgánov verejnej moci v individuálnych veciach. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch, jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov až do opačného rozhodnutia Ústavného súdu, a jednak na zachovaní právoplatnosti rozhodnutí súdov a iných orgánov verejnej moci, vychádzajúci z prezumpcie ústavnosti. Pri kolízii spomínaných princíпов je potrebné uprednostniť princíp zachovania a ochrany ústavnosti a to za súčasného spolupôsobenia bŕzd vyplývajúci z uplatnenia princípu právnej istoty (1US 51/06, 2US 72/06, US 191/06, 2US 192/06). Aj Najvyšší súd SR (rozsudok sp. zn. 1Obdo/8/2006) poukázal na posudzovanie hmotnoprávných účinkov nálezu Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov samotným Ústavným súdom (č. 1US 159/06 a č. 1US 60/06), kde bolo vyslovené, že pôsobia ex tunc a teda nie iba od momentu uverejnenia nálezu, pretože ide o aplikáciu nesúladného právneho predpisu. Ústavný súd vyslovil, že hoci Ústava a Zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu, o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Pri kolízii medzi princípom zachovania ústavnosti a princípom právnej istoty treba dať prednosť princípu ústavnosti. Žalobca ďalej poukázal aj na zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde, kde boli premietnuté právne závery rozhodnutí Ústavného súdu SR. Keďže nálezom US SR sp. zn. PL.US 10/2016 zo dňa 10. 10. 2018 bol vyslovený nesúlad ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka s článkom 12 ods.1, článkom 20 ods.1 Ústavy SR, nález a jeho zverejnenie v zbierke zákonov znamenajú stratu účinnosti protiústavnej právnej úpravy. Strata účinnosti predstavuje ekvivalent so stratou záväznosti právneho predpisu, teda skutočnosťou, že právny predpis prestáva byť normatívnym a záväzným právnym aktom a nemožno ho ďalej použiť. Publikácia nálezu je spojená so závažnými právnymi dôsledkami pre právny poriadok, to znamená, že stav právneho poriadku je iný pred týmto okamihom a iný po ňom. Pokiaľ žalovaný poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 394/2019 Z. z., táto sama dala do pozornosti ustanovenie § 91 ods.3 zákona č. 314/2018 Z. z. Žalobca ďalej uviedol, že podľa predloženého potvrdenia zamestnávateľa, jeho priemerný mesačný zárobok v období III. štvrtrok 2017 činil 872,47 €, ktorý zároveň v prílohe pripojil. Poukázal aj na to, že žalovaný má k dispozícii od žalobcu všetky relevantné dokumenty a údaje potrebné pre vlastné posúdenie a ustálenie nároku žalobcu. Navyše je zaťažený aj zákonnou povinnosťou v zmysle Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Napriek tomu žalovaný doposiaľ nepristúpil k poskytnutiu náhrady škody titulom náhrady straty na zárobku počas PN. Preto sa žalobca rozhodol upresniť žalobný návrh a uplatniť si v konaní aj úrok

z omeškania v zákonnej výške odo dňa modifikácie žalobného návrhu. Žalobca žiadal, aby súd vydal rozsudok v nasledovnom znení:

6. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti za obdobie od 07.12.2017 do 04.12.2018 a to:

-v dobe od 07.12.2017 do 31.12.2017 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 209,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.01.2018 do 31.01.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.02.2018 do 31.02.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 391,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.03.2018 do 31.03.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.04.2018 do 31.04.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 419,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.05.2018 do 31.05.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.06.2018 do 31.06.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 419,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.07.2018 do 31.07.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.08.2018 do 31.08.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.09.2018 do 31.09.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 419,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.10.2018 do 31.10.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.11.2018 do 31.11.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 419,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
-v dobe od 01.12.2018 do 04.12.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 56,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Súd vo veci vykonal predbežné prejednanie sporu dňa 20. 05. 2020, kde obe sporové strany zotrvali na svojom právnom názore ohľadne použitia právneho predpisu na výpočet výšky uplatneného nároku žalobcu. Žalovaný zotrval aj na námietkach voči žalobe žalobcu z dôvodu, že ním navrhovaný petit je stále neurčitý, pretože nevyčíslil nárok, ktorý si v konaní uplatňuje, preto k nemu žalovaný nevie zaujať žiadne stanovisko. Sudkyňa poukázala na možnosť rozhodnúť o základe nároku medzitimným rozsudkom v prípade, že bude pretrvávajúť spornosť v otázke posúdenia, v zmysle akej právnej úpravy sa posudzuje výška nároku žalobcu. Zároveň bol žalobca vyzvaný na predloženie matematického výčíslenia uplatneného nároku a uvedenia spôsobu tohto výpočtu.

8. Elektronickým podaním doručené súdu 27. 05. 2020 žalobca v písomnom vyjadrení uviedol, že vychádzal z priemerného mesačného zárobku žalobcu za III. štvrtrok 2017 vo výške 872,47 €. Ďalej zohľadnil, že žalobcovi za prvých 10 dní dočasnej PN bola vyplatená náhrada príjmu 116,95 € a

sociálnou poisťovňou mu boli vyplatené nemocenské dávky za obdobie 12/2017 až 12/2018. Pri výpočte nároku vychádzal z postupu nasledovného: za 12/2017 priemerný zárobok činí 872,47 €, pričom počet pracovných dní a sviatkov je 19, čo činí 45,92 € denne. Za dané obdobie trvala PN 17 pracovných dní (15 pracovných dní a 2 dni sviatkov), t. j. jeho nárok by činil 780,64 €. V danom mesiaci mu boli vyplatené náhrady zamestnávateľom vo výške 116,95 € a nemocenské dávky 290,80 €, jeho nárok tak činí 453,89 €. V období 1/2018 až 11/2018 vyčíslil nárok tak, že od priemerného zárobku 872,47 € odpočítal jednotlivé nemocenské dávky poskytnuté mesačne. Za obdobie 12/2018 je počet pracovných dní a sviatkov 19, čo činí 45,92 € denne. PN trvala 2 pracovné dni, t. j. jeho nárok by činil 91,84 €, od tohto odpočítal nemocenské dávky 56,-- € a jeho nárok za uvedené obdobie je 35,84 €. Spolu tak jeho nárok činí 5.416,30 €. K takto uplatneným sumám, ktoré žalobca vyčíslil mesačne za obdobie od 12/2017 do 12/2018 žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 22. 04. 2020 do zaplatenia.

9. Žalovaný elektronickým podaním doručené súdu 29. 06. 2020 uviedol, že s výpočtom žalobcu nesúhlasí, pretože v zmysle zákonnej úpravy podľa Zákonníka práce sa priemerný zárobok zisťuje zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodnom období. V danom prípade rozhodujúcim obdobím bol III. štvrtrok 2017, v rámci ktorého je 65 pracovných dní (júl: 21, august: 22, september: 20 a to vrátane dvoch sviatkov). Po odpočítaní počtu dní ospravedlnenej neprítomnosti v práci (3 v mesiaci september 2017) je súhrn dní započítaný v rozhodnom období 62. Mzda zúčtovaná za uvedené obdobie bola: júl 2017 vo výške 802,63 €, august 2017 vo výške 804,74 €, september 2017 vo výške 661,59 €, spolu 2.268,96 €. Denný hrubý zárobok tak činí podiel zúčtovanej mzdy v rozhodnom období a počet započítaných dní v rozhodnom období, t. j. 2.268,96 €: 62 dní, čo činí 36,596129 €. Žalobca bol PN 252 dní (od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018), t. j. priemerný hrubý zárobok za obdobie PN činí 9.222,2245 € (36,596129 x 252 dní). Od uvedenej sumy je potrebné odpočítať náhradu príjmu poskytnutú zamestnávateľom vo výške 116,95 € a prijaté nemocenské dávky 4.936,40 €, nárok žalobcu tak činí 4.168,8745 €. Vo vzťahu k základu uplatneného nároku však žalovaný zotrval na svojej doterajšej argumentácii.

10. Pred začatím pojednávania dňa 11. 08. 2020 právny zástupca žalobcu predložil súdu aj protistrane písomnú zmenu žalobného návrhu, ktorou reagoval na námietky žalovaného vo vzťahu k vyčísleniu svojho nároku. Žalobca sa opätovne obrátil na svojho zamestnávateľa, ktorý mu oznámil, že z jeho strany došlo k pochybeniu a zaslal mu opravený výpočet poskytnutých údajov. Žalobca tak akceptoval vyčíslený hrubý zárobok denný 36,596129 € v zmysle vyčíslenia žalovaným. Následne však zistil formálne chyby zo strany žalovaného v počte pracovných dní, kde celkový súčet 62 dní je síce správny, avšak za jednotlivé mesačné obdobia neboli správne uvedené pracovné dni. Rovnako žalovaný nesprávne uviedol dobu trvania PN 252 dní, kedy správne má byť 259 dní. Vzhľadom na tieto zmeny žalobca upravil žalobný nárok tak, že celkovo žiadal priznať čiastku 4.425,047411 €, ktorú vyčíslil tak, že určil priemerný zárobok za každý mesiac obdobia 12/2017 až 12/2018, pričom vychádzal z denného hrubého zárobku 36,596129 € a počtu pracovných dní za jednotlivé mesiace v zmysle predloženého vyčíslenia. Z takto určeného priemerného mesačného zárobku za každý mesiac zvlášť odpočítal poskytnuté dávky zamestnávateľom a nemocenské dávky zo sociálnej poisťovne. Rozdiel medzi týmito nárokmi činí nárok žalobcu na náhradu straty na zárobku počas PN, k svojmu nároku si za každý mesiac zvlášť uplatnil úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 22. 04. 2020 do zaplatenia. Súd pojednávanie odročil vzhľadom na to, že sa potreboval oboznámiť s navrhovanou zmenou a zároveň dal priestor žalovanému na vyjadrenie k predloženej zmene žalobného návrhu.

11. Žalovaný elektronicky dňa 16. 09. 2020 sa vyjadril tak, že po predbežnom prejednaní žaloby bol kontaktovaný právnym zástupcom žalobcu, ktorý od neho požadoval výpočet náhrady straty na zárobku podľa jednotlivých mesiacov. Žalobca si uplatňuje nárok za žalované obdobie, t. j. za ucelenú dobu PN, pričom tento nárok mu vznikol po skončení PN. Žalovaný považuje za absurdné, aby žalobca prenášal na žalovaného zodpovednosť za správnosť vyčíslenia ním v súdnom konaní uplatneného nároku, prípadne vyžadoval k vyčísleniu súčinnosť žalovaného. Žalovaný nemá žiadnu právnu povinnosť predkladať žalobcovi akékoľvek podklady, z ktorých by následne žalobca vyčíslil svoj nárok podľa svojich predstáv. Údaje, ktoré použil žalovaný v rámci svojho výpočtu vo vyjadrení zo dňa 11. 06. 2020 nie je takým údajom, ktorým by žalobca sám nedisponoval. Naopak, údaje o dĺžke PN, vyplatených nemocenských dávkach, mzdové listy na účely ustálenia priemerného zárobku predložil žalovanému práve žalobca. Žalovaný nesúhlasí s tvrdenými pochybeniami pri jeho výpočte. Žalobca nesprávne určil počet pracovných dní za mesiac december 2017. Jeho PN nastala 17. 12. 2017 a od tohto momentu ku koncu daného mesiaca uplynulo 8 pracovných dní + 2 platené sviatky, t. j. celkom 10 dní a nie 17 dní ako

vo svojom prehľade uvádza žalobca. Táto chyba žalobcu sa následne premietla aj do celkového výpočtu pracovných dní počas PN a následne samotného vyčíslenia nároku. Žalovaný teda trvá na svojom vyčíslení. Žalovaný však naďalej zotrváva na svojej argumentácii nárok žalobcu zodpovedá úrazovému príplatku. Tento sa vyrátava z denného vymeriavacieho základu vo výške 25,4222 €. Náhrada za prvý až tretí deň PN je vo výške 55 DVZ, t. j. 41,9466 € a náhrada za štvrtý až posledný deň trvania PN je vo výške 25 % DVZ, t. j. 2.287,9980 €. Spolu úrazový príplatok činí 2.330,-- €.

12. Na pojednávaní dňa 30. 09. 2020 súd uznesením pripustil zmenu žaloby žalobcu, doručení súdu dňa 22. 04. 2020 v spojení s podaním žalobcu, doručení súdu 27. 05. 2020. K poslednej úprave žaloby prednesenej na pojednávaní dňa 11. 08. 2020 súd konštatuje, že sa jedná o čiastočné späťvzatie žaloby, čo do uplatneného nároku, o ktorom bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí o veci samej.

13. Na pojednávaní obe sporové strany zotrvali na svojej právnej argumentácii vo vzťahu k použitiu právneho predpisu na výpočet výšky nároku žalobcu, rovnako zotrvala každá strana na svojom postupe pri vyčíslení tohto nároku a nedošlo k zhode o použití vstupných údajov na vyčíslenie rozdielu medzi priemerným mesačným zárobkom žalobcu v rozhodnom období a vyplatenými nemocenskými dávkami. Vzhľadom na uvedené súd konštatoval, že z dôvodu hospodárnosti konania vo veci rozhodne medzitimným rozsudkom ohľadne nároku žalobcu a spôsobu výpočtu jeho nároku tak, aby mohol v ďalšom určiť postup v dokazovaní bez toho, aby vznikali zbytočné trovy konania. Preto súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dokladov a zistil nasledujúci stav veci.

14. Zo spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/18/2019:

- rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/56/2018 zo dňa 17. 07. 2018 (čl. 70) v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 5To/139/2018 zo dňa 15. 01. 2019 (čl. 25), bol obžalovaný P. Š. uznaný vinným zo skutku zo dňa 07. 12. 2017, kedy ako vodič viedol v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil požitím alkoholu osobné motorové vozidlo zn. BMW 316, EČV: L., pričom došlo ku kolízii s osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Felícia, EČV: L., ktoré viedla vodička F. B. a spolujazdcom okrem iných bol aj tu žalobca, ktorému bola spôsobená zlomenina krčka stehnovkej kosti vľavo, pomliaždenie čelovej oblasti hlavy, poúrazový psychosomatický šok ťažkého stupňa s dobou liečenia a PN 3 až 5 mesiacov. Obžalovaný bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods.1, ods.2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h/, písm. j/ Tr. zákona a z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods.3 písm. a/, písm. c/ Tr. zákona. V trestnom konaní si poškodený P. G. uplatnil bolestné vo výške 5.025,50 €, prvostupňový súd odkázal poškodeného so svojim nárokom na náhradu škody, na odvolanie poškodeného Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodnutie prvoinštančného súdu zrušil a sám rozhodol o povinnosti obžalovaného nahradiť poškodenému škodu titulom bolestného.

15. Podľa potvrdenia o strate na zárobku počas PN - úrazový príplatok - tlačivo vyhotovené pre potreby žalovaného k prerokovaniu nároku na náhradu škody za stratu na zárobku bolo potvrdené zamestnávateľom žalobcu, že tento bol zamestnaný ku dňu úrazu 07. 12. 2017 ako pracovník údržby. Za rozhodujúce obdobie v zmysle § 54 zákona č. 461/2003 Z. z. je kalendárny rok predchádzajúci kalendárnemu roku, v ktorom vznikla dočasná PN, t. j. rok 2016. Denný vymeriavací základ v zmysle § 84 zákona č. 461/2003 Z. z. je 25,4222 € určený ako podiel súčtu vymeriavacích základov 7.321,62 € dosiahnutých v rozhodnom období od 01. 01. do 31. 12. 2016 a počtu pracovných dní v rozhodnom období 288. V časti náhrada príjmu poskytovaná zamestnávateľom je uvedené, že poškodený bol PN od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018, celkový počet dní PN je 363 kalendárnych dní. Výška náhrady príjmu od prvého do tretieho dňa dočasnej PN (25 % DVZ) je 19,07 €, od štvrtého do desiateho dňa dočasnej PN (55 % DVZ) je 97,88 €, celková suma vyplatená ako náhrada príjmu činí 116,95 €. Potvrdenie bolo vyhotovené dňa 31. 10. 2019 s pečiatkou zamestnávateľa: JT-Partner, s. r. o. so sídlom v Hriňovej a pripojeným podpisom.

16.1 Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

16.2 Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

16.3 Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

16.4 Podľa § 446 Občianskeho zákonníka, v znení do 31. 07. 2004, náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného je rozdiel medzi jeho priemerným zárobkom pred poškodením a nemocenským.

16.5 Podľa § 446 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom do 29. 01. 2019, náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako úrazový príplatok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.

16.6 Podľa § 446 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 01. 12. 2019, náhrada straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody, a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená v dôsledku choroby alebo úrazu podľa osobitných predpisov.

16.7 Podľa § 879w Občianskeho zákonníka, ustanoveniami § 446, § 447, § 447b a § 448 sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzujú podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. novembra 2019.

16.8 Podľa Čl.1 ods. 1 z. č. 460/1992 Zb. ÚSTAVY SLOVENSKEJ REPUBLIKY, slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

16.9 Podľa Čl.125 ods. 1 z. č. 460/1992 Zb. ÚSTAVY SLOVENSKEJ REPUBLIKY, Ústavný súd rozhoduje o súlade

a) zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

16.10 Podľa ods. 3, ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

16.11 Podľa ods. 6, rozhodnutie ústavného súdu vydané podľa odsekov 1, 2 a 5 sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzné.

16.12 Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, ústavný súd rozhoduje v pléne b) o zjednocovaní právnych názorov senátov ústavného súdu.

16.13 Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, plénum ústavného súdu sa skladá zo všetkých sudcov ústavného súdu.

16.14 Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, ak senát ústavného súdu v rámci svojej rozhodovacej činnosti dospeje k právnemu názoru odlišnému od právneho názoru vyjadreného už v rozhodnutí niektorého zo senátov ústavného súdu, sudca spravodajca predloží plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie právnych názorov. Plénum ústavného súdu rozhodne o zjednotení právnych názorov uznesením. Senát ústavného súdu je v ďalšom konaní viazaný uznesením pléna ústavného súdu. Podľa ods. 2, v konaní pred plénom ústavného súdu podľa odseku 1 zostáva sudcom spravodajcom sudca ústavného súdu, ktorý bol sudcom spravodajcom v tejto veci v senáte ústavného súdu. Podľa ods. 3, predseda ústavného súdu predloží plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie právnych názorov, ak sa zistí, že senát ústavného súdu sa svojím rozhodnutím

odchýlil od právneho názoru vyjadreného už v rozhodnutí niektorého zo senátov ústavného súdu. Plénum ústavného súdu rozhodne o zjednotení právnych názorov uznesením. Týmto uznesením sú senáty ústavného súdu viazané pri rozhodovaní ďalších obdobných vecí. Podľa ods. 4, v konaní pred plénom ústavného súdu podľa odseku 3 je sudcom spravodajcom predseda ústavného súdu.

16.15 Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, pozastavením účinnosti napadnutého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia sa neobnovuje platnosť právnych predpisov ním zrušených, ak ústavný súd nerozhodne inak; ak však išlo len o ich zmenu alebo doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením, ak ústavný súd nerozhodne inak.

16.16 Podľa § 88 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, ak ústavný súd zistí nesúlad preskúmaného právneho predpisu nižšej právnej sily, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vysloví tento nesúlad nálezom, v ktorom uvedie, s ktorými ustanoveniami právneho predpisu vyššej právnej sily alebo medzinárodnej zmluvy nie je preskúmaný právny predpis nižšej právnej sily, jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenia v súlade.

16.17 Podľa § 91 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, právny predpis, jeho časť alebo jeho ustanovenie, ktorých nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily ústavný súd vyslovil, strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu v zbierke zákonov. Podľa ods. 2, orgán verejnej moci, ktorý má uviesť právny predpis do súladu podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, je viazaný právnym názorom vysloveným v náleze ústavného súdu. Ak do šiestich mesiacov od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov neuvedie právny predpis do súladu s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou, stráca právny predpis, jeho časť alebo jeho ustanovenie, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily ústavný súd vyslovil, platnosť. Podľa ods. 3, stratou účinnosti alebo platnosti právnych predpisov na základe nálezu ústavného súdu sa neobnovuje platnosť právnych predpisov nimi zrušených, ak ústavný súd nerozhodne inak; ak však išlo len o ich zmenu alebo doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením, ak ústavný súd nerozhodne inak.

16.18 Podľa § 92 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu, ktorým ústavný súd vyslovil nesúlad právneho predpisu, jeho časti alebo jeho ustanovenia s právnym predpisom vyššej právnej sily, v zbierke zákonov strácajú účinnosť aj príslušné vykonávacie právne predpisy vydané na vykonanie tohto právneho predpisu, jeho časti alebo jeho ustanovenia.

16.19 Podľa § 93 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, ak súd v trestnom konaní vydal rozsudok na základe právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom na obnovu konania podľa Trestného poriadku, ak ústavný súd nerozhodne inak. Podľa ods. 2, ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom súdnom konaní alebo správnom súdnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

16.20 Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Podľa ods. 2, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení. Podľa ods. 4, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

16.21 Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému.

Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

16.22 Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

17. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na náhradu straty na zárobku počas PN. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalobca utrpel poškodenie zdravia pri dopravnej nehode dňa 07. 12. 2017, v dôsledku čoho bol PN v období od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018. Rovnako nebolo sporné, že vinníkom dopravnej nehody bol vodič iného motorového vozidla, ktorý bol za svoje konanie uznaný vinným v trestnom konaní, okrem iného aj z prečinu ublíženia na zdraví, kde ako poškodený vystupoval žalobca. Taktiež medzi stranami nebolo sporné, že prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorého vodič zavinil dopravnú nehodu je poisťným u žalovaného na základe Zmluvy o povinnom zmluvnom poistení pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V danom prípade teda platí, že poškodený má priamy nárok na náhradu škody voči žalovanej poisťovni. Žalobca tvrdil, že škodová udalosť bola žalovanému oznámená a evidovaná, žalovaný však žalobcovi neuhradil nárok na náhradu straty na zárobku. Žalovaný v konaní uviedol, že nespochybňuje danosť nároku žalobcu, ktorý vyplýva z dopravnej nehody, ani okolnosti vyplývajúce z tejto dopravnej nehody. Žalovaný v konaní rozporoval postup pri vyčíslení nároku žalobcom, kedy žalobca svoj nárok vyčísľoval ako rozdiel medzi priemerným zárobkom v rozhodnom období a nemocenskými dávkami, ktoré mu v súvislosti s poškodením zdravia pri dopravnej nehode boli vyplatené zamestnávateľom a sociálnou poisťovňou. Žalovaný tvrdil, že nárok žalobcu je potrebné vyčísliť v zmysle právnej úpravy podľa § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 29. 01. 2019 napriek tomu, že uvedené znenie ustanovenia Občianskeho zákonníka bolo nálezhom Ústavného súdu SR vyhlásené za rozporné s Ústavou SR. Žalovaný v podrobnom právnom stanovisku poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR, v ktorých sa vyporiadaval s otázkami účinkov takýchto nálezov Ústavného súdu SR, ktoré podľa neho pôsobia ex nunc, t. j. do budúcnosti a nemôžu pôsobiť spätne na právne vzťahy, inak by došlo k narušeniu základných princípov právneho štátu ako je princíp právnej istoty a zákaz retroaktivity. Na druhej strane žalobca vo svojom právnom stanovisku poukázal na to, že Ústavný súd SR k otázke hmotnoprávných účinkov takýchto nálezov Ústavného súdu zaujal zjednocujúce stanovisko vo svojom uznesení PLz. ÚS 1/06-4, na základe zjednotenia odchylných právnych názorov rôznych senátov Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého hmotnoprávne účinky označeného nálezu Ústavného súdu SR pred právoplatným skončením konania pred všeobecným súdom, v ktorom sa má aplikovať ustanovenie vyhlásené za protiústavné, nastávajú pre všetkých účastníkov tohto konania „ex tunc“. S poukazom na aktuálnu právnu úpravu zákonom č. 314/2018 Z. z. o ústavnom súde tak žalobca vyslovil právny názor, že jeho nárok by mal byť posudzovaný a ustálený v zmysle § 446 Občianskeho zákonníka účinného do 31. 07. 2004. Po preskúmaní nároku žalobcu a zvážení súčasnej právnej situácie, dospel konajúci súd k záveru, že nárok žalobcu na náhradu straty na zárobku počas PN za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018 voči žalovanému je daný, pričom výška tohto nároku sa posúdi podľa zákonnej úpravy ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 12. 2019. Samotným charakterom nároku na náhradu straty na zárobku počas PN sa podrobne zaoberal Ústavný súd SR v uvádzanom náleze PL.US 10/2016-53 zo dňa 10. 10. 2018, kde Ústavný súd aj podrobne rozobral postup vyčíslenia sumy tejto náhrady v zmysle právnej úpravy, ktorá bola pred Ústavným súdom napadnutá, ako aj predchádzajúcej právnej úpravy. Keďže predmetom tohto konania nie je spor o samotný nárok na uplatnenú náhradu, sporom je len právne posúdenie použitia právnej úpravy, podľa ktorej sa určí výška uplatneného nároku, súd svoje odôvodnenie zameria na práve toto posúdenie. Žalobca si uplatňoval nárok na náhradu za stratu PN za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018, t.j. v čase vzniku jeho nároku sa výška tohto nároku určovala podľa § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 08. 2004 do 29. 01. 2019, kedy sa suma tejto náhrady určovala rovnako ako úrazový príplatok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Nálezhom Ústavného súdu SR sp. zn. PL.US 10/2016 bolo uvedené ustanovenie vyhlásené, že nie je v súlade s článkom 12 odsek 1 a článkom 20 ods.1 Ústavy SR. Nálež Ústavného súdu SR bol zverejnený v Zbierke zákonov dňa 30. 01. 2019, kedy v zmysle úpravy v Ústave SR uvedené ustanovenie stratilo účinnosť a keďže do 6-tich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia nebolo ustanovenie uvedené do súladu s Ústavou, stratilo aj platnosť (dňom 30. 07. 2019). S poukazom na právnu úpravu podľa zákona č. 314/2018 Z. z. sa pozastavením účinnosti napadnutého právneho predpisu neobnovuje platnosť právneho predpisu ním zrušeného, ibaže došlo k jeho zmene alebo doplneniu. V takom prípade platí skorší právny predpis v platnom znení pred uvedenou zmenou alebo doplnením, ak Ústavný súd nerozhodne inak. V tomto konkrétnom prípade, keďže Ústavný súd nerozhodol inak a ustanovením § 446 v znení účinnom od 01.

08. 2004 do 29. 01. 2019 došlo k zmene ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka v znení do 31. 07. 2004, nastal právny stav taký, že sa obnovila platnosť ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka v znení do 31. 07. 2004. Spornou právnou otázkou medzi sporovými stranami bolo, či uvedený nález Ústavného súdu SR má na tu posudzovaný právny vzťah také právne účinky, aby sa na tento právny vzťah použilo ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka v znení do 31. 07. 2004, t. j., či priznať citovanému nálezu ÚS SR účinky tzv. ex tunc. Žalovaný poukázal vo svojich písomných vyjadreniach na rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorými senáty Ústavného súdu zaujali právny názor taký, že nálezy Ústavného súdu SR majú účinky ex nunc, to znamená, že sa nevzťahujú na právne vzťahy pred zverejnením takéhoto nálezu Ústavného súdu SR. Rovnako poukázal na obdobnú právnu prax v Českej republike, ktorá má porovnateľnú právnu prax s rozhodovacou praxou v Slovenskej republike vzhľadom na blízkú právnu úpravu. Žalovaný svoju obranu postavil najmä na rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 24/06. Právny zástupca žalobcu však poukázal na to, že Ústavný súd SR okrem iných aj k tomuto uzneseniu prijal zjednocujúce stanovisko vo svojom uznesení PLz.ÚS 1/2006 z odôvodnenia ktorého súdu uvádza: 18.1 1. Uznesením č. k. III. ÚS 24/06-9 z 11. januára 2006 tretí senát ústavného súdu vo veci, ktorá sa týkala účinkov nálezu ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy sp. zn. PL. ÚS 38/03 zo 17. mája 2004 vyslovil právny názor, že „...účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právneho predpisu s ústavou vznikajú do budúcnosti -ex nunc, nie spätne. Teda nález ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov nemá účinky do minulosti -ex tunc. V danom prípade by išlo o nedovolenú retroaktivitu...“

18.2 2. Uznesením č. k. I. ÚS 51/06-26 z 8. júna 2006 prvý senát ústavného súdu vyslovil právny názor, že „(...) Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že v danej veci ide o kolíziu medzi princípom zachovávanía ústavnosti na jednej strane a princípom právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú súčasťou právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Princíp zachovávanía ústavnosti sa realizuje v tomto prípade rozhodovaním ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia ústavného súdu) a jednak na právoplatných rozhodnutiach orgánov verejnej moci vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru ústavného súdu prednosť treba dať jednoznačne princípu ústavnosti, a to za súčasného spolupôsobenia určitých báz daných princípom právnej istoty.

18.3 Ústava a zákon o ústavnom súde rozdeľujú problematiku hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu o súlade právnych predpisov na dve skupiny. Ide predovšetkým o prípady, ktoré boli do momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne ukončené (judikované), a o prípady, ktoré vo chvíli uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené ešte neboli.

18.4 Hoci ústava a zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori musí tomu tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty“.

18.5 V nadväznosti na tento právny názor prvý senát ústavného súdu urobil záver, že interpretácia hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov, ktorú zastáva krajský súd, je arbitrárna a je v zrejmom rozpore s ústavnou a zákonnou úpravou.

18.6 Ústavný súd považuje za potrebné v tejto súvislosti pripomenúť, že podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy a § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde môže podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov aj všeobecný súd, a to v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou. Ak totiž všeobecný súd dospeje k záveru, že právny predpis, ktorý by mal v konkrétnej prejednávanej veci aplikovať, nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily, má možnosť vylúčiť aplikáciu takéhoto nesúladného právneho predpisu cestou ústavného súdu, ktorý môže nesúlad právneho predpisu vysloviť. Následkom nálezu ústavného súdu by teda logicky vzaté malo byť, že všeobecný súd daný právny predpis nebude pri rozhodovaní veci aplikovať. Pri právnom názore, aký zastáva krajský súd, nemalo by oprávnenie všeobecného súdu podať návrh na vyslovenie nesúladu žiaden konkrétny praktický význam. Hoci by ústavný súd nesúlad predpisu vyslovil, nič by sa tým na hmotnoprávnom posúdení konkrétnej veci nezmenilo, lebo posudzované nároky vznikli ešte v čase, keď bol tento predpis platný a účinný a vzťahovala sa naň prezumpcia ústavnosti.

18.7 3. Podstata právneho názoru druhého senátu ústavného súdu je vyjadrená v náleze č. k. II. ÚS 72/06-36 zo 14. júna 2006.

18.8 Ak krajský súd rozhodoval vo veci 9. novembra 2005, v čase rozhodovania nebol účinný ani platný § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení (v znení podľa novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z.), t. j. už nebol súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Z toho vyplýva, že krajský súd v čase svojho rozhodovania nemohol aplikovať na daný prípad § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení v neplatnom znení, t. j. nemohol potvrdiť nárok na poplatok z omeškania vo výške 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, ktorý priznal vo svojom rozsudku z 24. novembra 2004 okresný súd, a to bez ohľadu na to, že v čase, keď tento nárok vznikol (december 2003), bolo toto ustanovenie platné a účinné. Podľa názoru ústavného súdu dňom márneho uplynutia lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety ústavy stratilo ustanovenie § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení (v znení podľa novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z.) platnosť ex tunc, t. j. bolo anulované od počiatku. Inými slovami na toto ustanovenie zákona o zdravotnom poistení sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky.

18.9 Za týchto okolností bolo pre rozhodnutie krajského súdu potrebné zodpovedať otázku, aké znenie, a či vôbec nejaké znenie, § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení bolo platné a účinné v čase jeho rozhodovania, t. j. podľa akého znenia § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení mal vo veci krajský súd rozhodnúť. Odpoveď na túto otázku vyplýva z § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde, konkrétne z jeho vyššie citovaného textu za bodkočiarkou. Z tohto textu nesporne vyplýva, že v danom prípade po strate účinnosti (po 15. júli 2004), ako aj po následnej strate platnosti (po 15. januári 2005) posledného znenia § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení „platí skorší predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením“, t. j. § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení platil v čase rozhodovania krajského súdu v znení pred nadobudnutím platnosti a účinnosti novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z., keď ustanovoval poplatok z omeškania vo výške 0,1% z dlžnej sumy za každý deň omeškania.

18.10 V záujme odstránenia akýchkoľvek pochybností o interpretácii textu § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd považoval za potrebné vysloviť svoj jednoznačný názor na interpretáciu v ňom obsiahnutého slovného spojenia „platí skorší predpis“. Podľa názoru ústavného súdu toto slovné spojenie treba vykladať tak, že stratou účinnosti, prípadne platnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia na základe rozhodnutia (nálezu) ústavného súdu sa obnovuje nielen platnosť, ale aj účinnosť „skoršieho predpisu v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením“. Takýto výklad je založený na logickom argumente, podľa ktorého samotné obnovenie platnosti skoršieho právneho predpisu by nemalo žiadny právny význam pre ochranu ústavnosti v konaniach pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci v individuálnych veciach, ktoré neboli ešte právoplatne skončené v čase pred uverejnením príslušného nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov a na ktoré sa mal aplikovať právny predpis (jeho časť, prípadne niektoré jeho ustanovenie), ktorý nie je podľa príslušného nálezu ústavného súdu prijatého v konaní o súlade právnych predpisov v súlade s ústavou.

18.11 Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd v danom prípade oprel svoj rozsudok o také znenie § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení, ktoré v čase jeho rozhodovania nebolo ani platné, ani účinné, t. j. rozhodol v zjavnom rozpore s ústavou a zákonom, a preto týmto rozsudkom, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantovanú v čl. 46 ods. 1 ústavy a v nadväznosti na to aj jeho vlastnícke právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

18.12 V súvislosti s právnym názorom prvého a druhého senátu je potrebné uviesť, že ani jeden z nich nespochybnil právny názor tretieho senátu ústavného súdu, podľa ktorého účinky rozhodnutia ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy sú ex nunc, ale rešpektujúc tento názor, aplikoval ho na neskončené konania o určení poplatkov z omeškania berúc do úvahy zmenu právnej úpravy v dôsledku nálezu ústavného súdu. Odchylné právne názory senátov ústavného súdu ovplyvnili ich rozhodovanie a vytvorili nevyhnutnosť ich zjednotenia podľa § 6 zákona o ústavnom súde prijatím stanoviska pléna ústavného súdu.

18.13 Vzhľadom na tieto argumenty sa ústavný súd priklonil k názoru prvého a druhého senátu.

18.14 Senáty sú v ďalších obdobných konaniach o sťažnostiach viazané týmto uznesením ústavného súdu.

19. V súvislosti s týmto zjednocujúcim stanoviskom súd poukazuje na to, že Ústavný súd SR sa v pléne, ktoré je zložené zo všetkých sudcov Ústavného súdu priklonil k právnym názorom odlišným od tretieho senátu Ústavného súdu, na ktorý poukazoval žalovaný a zaujal zjednocujúce stanovisko, v zmysle ktorého bol prijatý jednoznačný záver, že v konaniach, ktoré neboli právoplatne skončené a prichádza do úvahy použitie ustanovenia zákona, ktoré bolo nálezom Ústavného súdu SR vyhlásené za nesúladné s Ústavou SR, treba dôjsť k záveru, že hmotnoprávne účinky tohto nálezu pre všetkých účastníkov konania nastávajú ex tunc, t. j. od počiatku. V tomto konkrétnom prípade to znamená, že súd v prejednávanej

veci nemôže použiť ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 08. 2004 do 29. 01. 2019, nakoľko toto ustanovenie bolo nálezhom Ústavného súdu SR vyhlásené za rozporné s Ústavou SR a v čase rozhodovania tohto súdu toto ustanovenie použiť nemožno.

20. V ďalšom sa súd zaoberal posúdením, aký právny predpis je použiteľný na nárok žalobcu. Žalobca žiadal, aby súd jeho nárok posudzoval v zmysle § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 07. 2004 s poukazom na právnu úpravu § 91 zákona č. 314/2018 Z. z. K uvedenému súd uvádza, že v čase rozhodovania súdu bola prijatá novela ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka účinná od 01. 12. 2019. V zmysle prechodných ustanovení k tejto novele § 879w OZ je ustanovené, že touto právnou úpravou sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01. 12. 2019. Vznik týchto právnych nárokov ako aj vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa však posudzujú podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. 11. 2019. V danom prípade sa jedná o ustanovenie intertemporálnej povahy, ktorého účelom je za účinnosti neskoršej právnej úpravy (lex posterior) upraviť právne vzťahy, ktoré vznikli počas pôsobenia skoršej právnej úpravy (lex prior). Intertemporálnymi ustanoveniami sa vo všeobecnosti určuje režim dočasného, prechodného (intertemporálneho) spolupôsobenia dvoch právnych úprav - skoršej a neskoršej. Intertemporálne ustanovenia určujú vzájomný vzťah týchto úprav. Za platnosti a účinnosti nového právneho predpisu môžu prechodné ustanovenia určiť a/ buď to, že na riešenie (doriešenie) konkrétnych právnych situácií sa v stanovenom rozsahu použijú skoršie právne normy (t.j., že sa dočasne nepoužijú nové, už platné a účinné právne normy), b/ alebo to, že vzťahy, ktoré vznikli za pôsobnosti skoršieho právneho predpisu, sa spravujú ustanoveniami nového, neskoršieho právneho predpisu. K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (PL. ÚS 16/95). Nie každá retroaktivita je však nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť (retroaktivita) právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu štátu, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci. Pri pravej retroaktivite zákonodarca v novom právnom predpise neuzná práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu. O pravú retroaktivitu ide napr. vtedy, keď neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou (s dopadom do minulosti) upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. V dôsledku toho nastáva stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť (skôr, než začal existovať). Pri nepravej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúca nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (UZNESENIE Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 98/2010).

21. V tomto konkrétnom prípade súd konštatuje, že novou právnou úpravou a intertemporálnym ustanovením zákonodarca zaviedol tzv. nepravou retroaktivitou použitie ustanovenia § 446 OZ v znení účinnom od 01. 12. 2019 aj na právne vzťahy, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto znenia zákona. Keďže však vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z nich sa posudzujú podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. 11. 2019, súd konštatuje, že vznik právneho vzťahu, ako aj nároku z tohto právneho vzťahu t. j. právny vzťah zo zodpovednosti na náhradu škody, kde jedným z nárokov je aj náhrada straty na zárobku počas PN poškodeného, bol daný aj v zmysle právnej úpravy podľa § 446 Občianskeho zákonníka v znení do 31. 07. 2014, v konečnom dôsledku aj podľa neústavného ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka v znení do 29. 01. 2019, ako aj v čase po zániku platnosti tohto ustanovenia v dôsledku nálezu Ústavného súdu SR až do prijatia novej právnej úpravy platnej od 01. 12. 2019 (s poukazom na § 91 zákonom č. 314/2018 Z. z. o ústavnom súde). To znamená, že uvedený právny vzťah a nárok z tohto právneho vzťahu pre žalobcu je daný podľa každej z tejto právnej úpravy, avšak spôsob výpočtu nároku z tohto právneho vzťahu súd posudzuje podľa ustanovenia platného od 01. 12.

2019 a to s poukazom na úpravu podľa § 879w Občianskeho zákonníka. Záverom súd len uvádza, že spôsob výpočtu podľa aktuálneho znenia § 446 Občianskeho zákonníka je prakticky obdobný ako výpočet nároku podľa znenia § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 07. 2004. Súd má zato, že takto určený postup pre výpočet nároku žalobcu je plne v súlade s ústavnými právami, ktoré boli predmetom posudzovania Ústavným súdom SR citovaným nálezom ÚS SR.

22. Keďže medzi sporovými stranami je sporný aj spôsob výpočtu rozdielu medzi priemerným zárobkom poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody, k čomu je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, súd z dôvodu hospodárnosti konania, najmä s poukazom na článok 17 C. s. p., aby vedel určiť ďalší procesný postup v dokazovaní, rozhodol medzitýmnym rozsudkom v zmysle § 214 C. s. p. o základe nároku žalobcu Po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku súd bude konať o žalobou uplatnenom procesnom nároku žalobcu.

23. O trovách konania súd nerozhodoval samostatným výrokom v zmysle § 262 ods.3 C. s. p., nakoľko o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým sa rozhodne o uplatnenom procesnom nároku žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.